

[Skræppenborg-Nielsen.]

mennesker i løbet af et kort eller i hvert fald et langt liv vil have mulighed for at tjene 19.500 kr. om året eller derover.

Grøndahl: Medborgere, der uden egen skyld er handicappet i tilværelsen eller ved ulykkestilfælde har mistet evnen til at forsørge sig selv, har altid været omfattet med sympati og velvilje af de uafhængige.

De to foreliggende lovforslag foreslår en forhøjelse af erstatningsydelseerne, så at det gældende erstatningsniveau, to tredjedele af den faktiske årsfortjeneste, for en 100 pct. invalid bliver hævet fra 7.833 kr. til 11.000 kr., og en tilsvarende forhøjelse for tilskadekomne værnepligtige.

Det kan indirekte læses ud af ministerens skriftlige fremsættelse, at årsfortjenesten for en ufaglært københavnsk industriarbejder fra 1956 til 1964 er steget fra 11.900 kr. til 17.650 kr. Hvis de forannævnte 11.900 kr. fra 1956 havde fulgt prisudviklingen, ville beløbet i dag have udgjort 13.982 kr., men nu er det som nævnt 17.650 kr. Det er en reel lønforbedring i de 8 år på 3.668 kr. eller 26 pct. Ingen kan med sikkerhed vide, om vi herhjemme kan holde dette høje lønniveau; her er vi ganske afhængige af konjunkturerne og konkurrencen udefra. Er det ikke betænkeligt, også forsikringsmæssigt, at fastlåse sig til dette høje niveau, som måske ikke kan holde?

Jeg har bemærket, at den højtærede minister har foreslået 16.500 kr. som maksimum, men det er dog en forhøjelse på 6.500 kr. Disse nye satser skal først gælde fra 1. april 1965, men ministeren udtaler i sin fremsættelse, at han er indstillet på at overveje spørgsmålet om at hæve de løbende erstatninger til samme niveau som dem, der skal gælde fra 1. april 1965. Her bliver der tale om helt andre tal end i disse lovforslag, og jeg vil stille det spørgsmål til den højtærede minister, om det vides blot tilnærmelsesvis, hvor meget en sådan ajourføring vil koste staten om året. Under hensyn til disse overvejelser om en ajourføring af løbende erstatninger, var det så ikke en overvejelse værd, at de af ministeren foreslåede 16.500 kr. blev sat f. eks. til 13.000 à 14.000 kr. og dagpengene til-

svarende? Ellers er jeg bekymret på statens vegne for de finansielle følger.

Vi er positivt indstillet over for det principielle i lovforslagene, men vil gerne se resultatet af et udvalgsarbejde.

Socialministeren (Bundvad): Jeg takker for den positive indstilling til lovforslagene, som samtlige ærede ordførere har givet udtryk for. Der kom nogle bemærkninger om enkeltheder i paragrafferne, som jeg tror vi bedst kan se på i det udvalg, som formentlig bliver nedsat. Alligevel vil jeg gerne fremsætte en enkelt kommentar til noget af det, der er sagt.

De ærede medlemmer hr. Helge Nielsen, hr. Holger Hansen og hr. Grøndahl var inde på spørgsmålet om de gamle erstatninger. Det er jo rigtigt, at de nye satser kun gælder for ulykkestilfælde, der indtræder efter, at loven er trådt i kraft. Det vil sige, at de erstatninger eller de dagpenge, der er tilkendt på basis af en ulykke, der er indtruffet nogle få dage før, ligger betydelig lavere, idet de beregnes efter de gamle regler. Jeg har i fremsættelsen sagt, at dette spørgsmål om de gamle erstatninger må tages op til overvejelse med henblik på fremsættelse af forslag. Når jeg ikke har taget det med nu, er det, fordi spørgsmålet indeholder meget store problemer, også forsikringsmæssigt set.

Det ærede medlem hr. Helge Nielsen talte om erstatninger og dagpenge. Der kan man trække en skillelinje og sige, at det måske nok er muligt, hvis der kan samles tilslutning til det i udvalget, at føre dagpengene for den nu tilskadekomne op til det, der gælder, når lovforslaget er vedtaget, for det koster formentlig ikke mere end 1-2 mill. kr. Men hvis man går over på tanken om at føre samtlige tidligere tilkendte erstatninger op på det nye plan, opstår jo det spørgsmål, hvorfra vi skaffer dækning. Det ærede medlem hr. Grøndahl gik uden videre ud fra, at det skulle statskassen betale, men det kan man ikke uden videre gå ud fra. Ulykkesforsikringen er en arbejdsgiverforanstaltning pålagt ved lov, men ikke desto mindre en arbejdsgiverforanstaltning, og det er et spørgsmål, om ikke arbejdsgiverne, på samme måde som de må indstille sig på